

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DE GRAN INTERES

—Tots els grans homes van afaitats de cara.

ORACIO

-Santa Llúcia gloriosa, conserveu-nos la vista!

La sort del "Duce"

En Benet Mussolini, el gran "Duce", a desgrat dels seus molts afers com a director, o més ben dit, com a dictador del Govern italià, té encara temps per a fer importantíssimes i "sucoses" declaracions a un corresponent; dient-li, entre altres moltes coses transcendents, que tan sols ha de menestar una hora d'exercici diari per a eliminar del seu cos tot sobrant inútil, sense ni tenir-ne esment.

Vet ací perquè pot amb tanta facilitat suportar els nombrosos càrrecs que llueix i fins té temps de cercar la manera de provocar amb els veïns algun gros conflicte, adhuc d'encendre una nova guerra mundial. No havent-se de capacitar en mirar-se la llengua per si convé una purga!

NASSO.

Homenatge a l'Ignasi Iglesias

Sembla que hi ha en projecte un homenatge a l'Ignasi Iglesias per l'èxit esclatant de "La llar apagada".

Ens hi adherim.

Ignasi Iglesias és el dramaturg del poble, el cantor del treball, el poeta dels humils.

Tota la seva obra està amarada d'amor, de bondat, de pietat i d'humanitat.

Es un consolador i un creador.

Es la intel·ligència més clara en el cor més noble i més gran que coneixem.

Es un mestre al que tots els que escrivim devem imitar.

La filla de Nakens

Per a continuar l'obra d'"El Motín", que al morir Josep Nakens, el seu gloriós fundador, deixà de publicar-se, aviat apareixerà a Madrid un setmanari titulat "Reflejos".

El funda i el dirigeix la filla del gran republicà, donya Isabel Nakens.

Ja no cal dir que les bones obres sempre tindran la nostra adhesió.

El nostre bon amic senyor Martínez Jimeno ha tingut la desgràcia de perdre la seva esposa.

L'acompanyem en el sentiment.

A Sabadell s'ha suïcidat un fabricant.

Els que hauran de seguir el seu exemple si aquesta esgarrifosa crisi continua!

S'està fent una activa campanya en pro, del subsidi o segur d'atur forçós.

Ens hi adherim, però amb tanta feina com hi ha, pensem que millor que donar subsidis és proporcionar treball.

Ha sortit ja "La Revista Nova", que dirigeix en Josep Maria Junoy.

Ha assolit un gran èxit.

"La Revista Nova" està molt ben orientada, excel·lentment presentada i té un magnífic cos de redacció i col·laboració.

El triomf, així, era inevitable.

L'Enric Lluelles, el gran comedïgraf, ha publicat "L'obstacle".

L'haver vist "L'obstacle" no ho és per llegir-lo i fruit de nou des seves bel·leses.

Paraula!

Durant el mes de desembre passat hi han hagut, a Barcelona, 2,045 morts i 1.629 naixements.

Queden 416 habitants menys.

L'Ajuntament ha destinat 20,000 pessetes per les festes de Carnestoltes.

Quina manera de malgastar pessetes!

No creieu que aquestes pessetes estarien millor destinades a empèdrrar alguns dels carrers de Barcelona dels molts que hi ha que semblen carreteres?

Tanmateix, ja tenim ben poca memòria!

I a les "nines desaparecidas", que des del seu captiveri misteriós esperen que les anem a cercar, que ja les hem oblidades?

Al teatre "Principal", de Gràcia, hi ha hagut un duel de "charleston".

El pinxo del "charleston" de Gràcia fou desafiàt per un sabater de la barriada. Dues hores seguides de ball; el pinxo quedà totalment derrotat pel sabater.

El públic estava dividit en dos partits, el de l'un i el de l'altre. Els aplaudiments i els xiulets es barrejaven a cada instant.

El "charleston" és la ximpleria de l'època, el darrer aveng de la civilització. Per això, el públic era mal educat.

Quin encís viure en aquest temps!

L'alcalde d'Almendralejo és un home divertidíssim. No vol que les dones del seu poble vagin amb el cabell tallat i la faldilla curta fins al genoll.

En això té raó. Si el pobre alcalde venia a Barcelona i veia les nostres dones, pobre alcalde!

I seguim parlant d'aquest alcalde, que no tenim gaire feina avui.

Vol que l'Ajuntament d'Almendralejo tingui intèrpret.

Sabeu per què?

Per a fer-se traduir les cartes que, felicitant-lo per al seva campanya, li arriben de tot el món.

Fins de la Xina n'hi arriben!

Però se'ns acut un dubte: Ja saben on és Almendralejo o Xina?

Han fet regidor al fill del comte de Caralt. El felicitem.

L'INCONVENIENT

-Es simpàtic, tot el que vulguis, però és barber!

A Reus volen fer un monument al pintor Fortuny. Ja era hora!

Cada dia es parla més de l'enderrocament de les barraques que enlletgeixen la nostra ciutat. Això ens sembla bé. Però, ja s'ha pensat en construir unes cases barates abans d'enderrocar aquestes barraques? Seria criminal deixar tanta gent al carrer!

Un timador ha usat el nom del senyor Luca de Tena—què deu fer la tipla Rosario Leonis?—per als seus negocis. Quin mal gust!

L'Ossorio Gallardo ha donat una conferència amb el tema de "La reorganització judicial de Espanya".

Ja ens convé aquesta reorganització. Aquesta i la del Codi.

Advertisement for 'MARINESCA' and 'LA PESQUERA' featuring various text and small illustrations.

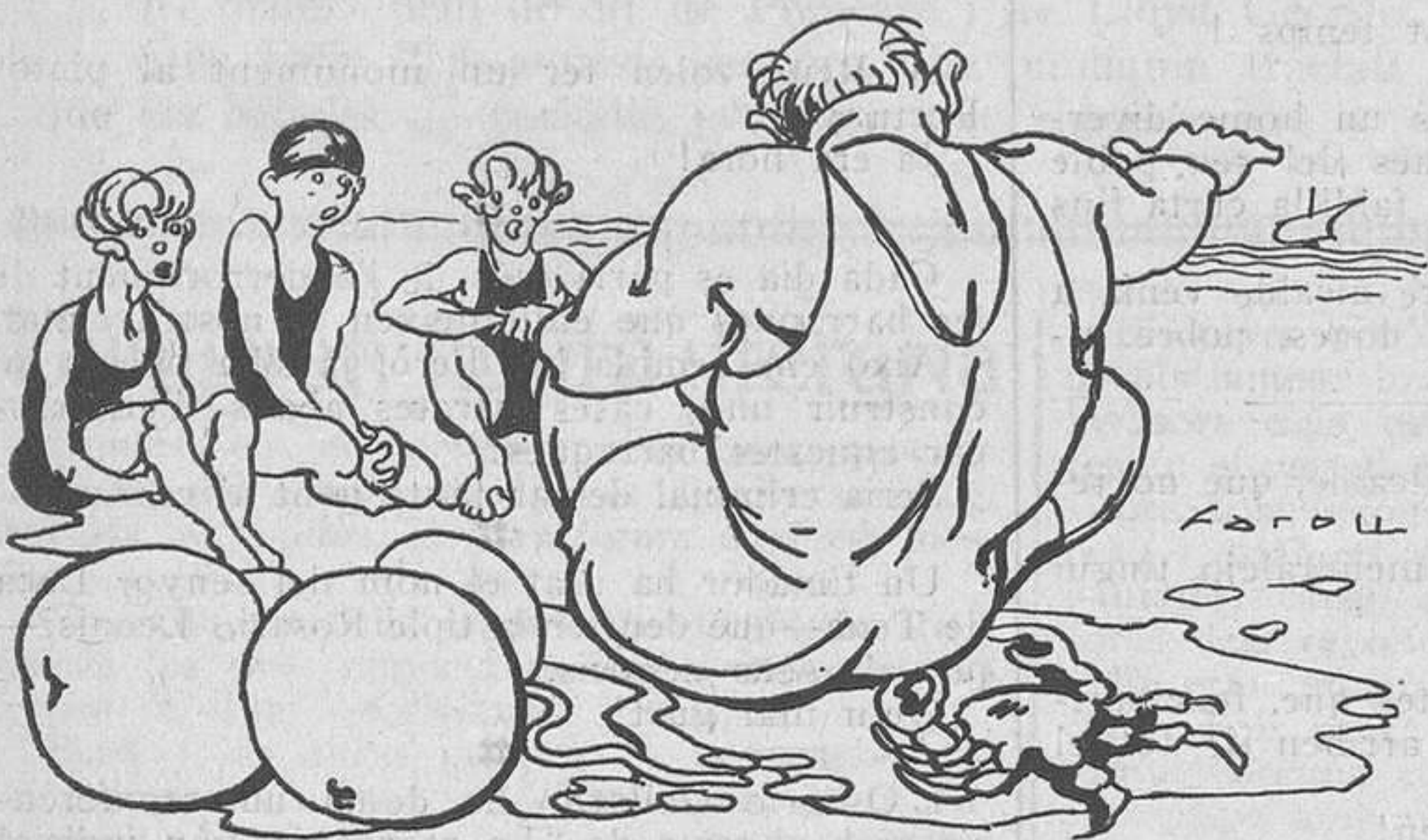
Advertisement for 'GRAN TEATRO DEL LICEO' featuring 'FAUST' with detailed text and a small illustration.

Advertisement for 'LICEO (FAUST)' featuring a large illustration of a man in a hat and a woman at a desk, with accompanying text.

ES NECESSITA UNA MINYONA

—On podem anar a demanar informes de vos-
tè, noia?
—Si els volen bons, vagin a casa el meu xicot.

ENSENYANÇA PRIMARIA

—Sabent de nedar, podreu visitar les tres quar-
tes parts del món, que tot són aigua!

AL MUSEU DEL VATICÀ

—M'agraden més les de la Plaça de Catalunya.

UNA DONA MOLT SEGLE XX

—Deixa'm amagar el llibre! Qui sap què es
pensarien si em veien llegint pel carrer!

RAM D'ALIMENTACIÓ

—No direu que no hi ha un proveï-
dor complent i un consumidor ben
servit.

UN TROS DE PAPER.

—Dos disputaban sobre si futano era o no era un esperit de contradicció.
—«Que vols jugar, digué l' que ho sostenia que, aixís qu' entra me contradicció el primer que li dich?»
—«Que no?»
—«Que sí»
—«Entra lo futano y aquell li diu:—«No s' veritat que tu ets un esperit de contradicció?»
—«No senyor que no ho so.»
—«Ves que t' deya?»

Durant la guerra de Crimea va venir un francès que tenia l' encàrrec de comprar caballs. No comprant un a un gitano y aquet ponderava aixís la seva mercaderia.
—«Vagi si es bon caball, que ab mitja hora va d' aquí a Gracia.»
—«Bé però; digné l' altre que sent estranger no coneixia las distancies. Quant hi ha d' aquí a Gracia?»
—«Anant per Granollers, dotze horas.»
—«Me l' quedo.»

LO COMPTE GUY

Demunt la tomba lo compte no plora a llàgrima viva; que n' es morta sa estimada, s' estimada Marguerida.

Al monastir de Pedralbes cada nit lo compte arriba, cada nit plora en la tomba de sa aymada Marguerida.

Cada jorn al matí l' auba va lo seu patge y lo avisa, mes un jorn, no s' troba l' compte plorant a sa Marguerida.

¿Abont será lo bon compte? L' un lo cerca, l' altre l' crida, y l' veuen... menjant malons a casa la Serafina.

ANTON BARASSA.

Lò diluns passat varem assistir al Odéon, abont s' estrenà, a benefici del director de la companyia D. Joseph Villahermosa, lo drama «MELICOR EL ESCAPADO». Lo benefici y tota la companyia varen merxer en varias situacions los aplausos de la acullida concurrencia (hi eram nosaltres) que omplia lo teatro.

La nova producció, en lo seu gènere, es de bona qualitat y creyem que omplirà l' teatro algunes vegades. Bon profit pera la empresa.

Sabut es que ralla en mania, lo dir que los catalans no saben escriure en castellà sens fer catalanades.

—Jo t' desafio, digué un escriptor que escoltava a un d' aquets impertinents, a que l' escriuria una plana ab dugas catalanades y que no las trobaris.

—Que sí.

—Que no.

—Proha.—L' escriptor desaparegué y a curts moments tornà a entrar ab una cartulina.

—Vaja.

—Aturat. Aturat. Lo sàbi lleixes.

—Ja las tens?

—La una sí.

—Que es?

—Demà te las diré tollà dugas.

—Al dia següent diu lo sàbi.—Noy ja las tinc.—Mirat tal frase y tal altra.

SÍMILS.

—¿En qué se semblan los noys quant neixen a los rios caudalosos?
En que ixen de maré.
—¿En qué se sembla una fortificació a un pollet?
En que té canons.
—¿En qué se sembla un fusell a una figuera?
En que fa figas.
—¿En qué se sembla un juheu a una pera?
En que es pera.
—¿En qué se sembla una gallina a un que capta?
En que té menuts.
—¿En qué se sembla un ferro-carril a un any?
En que té estacions.

XARADA.

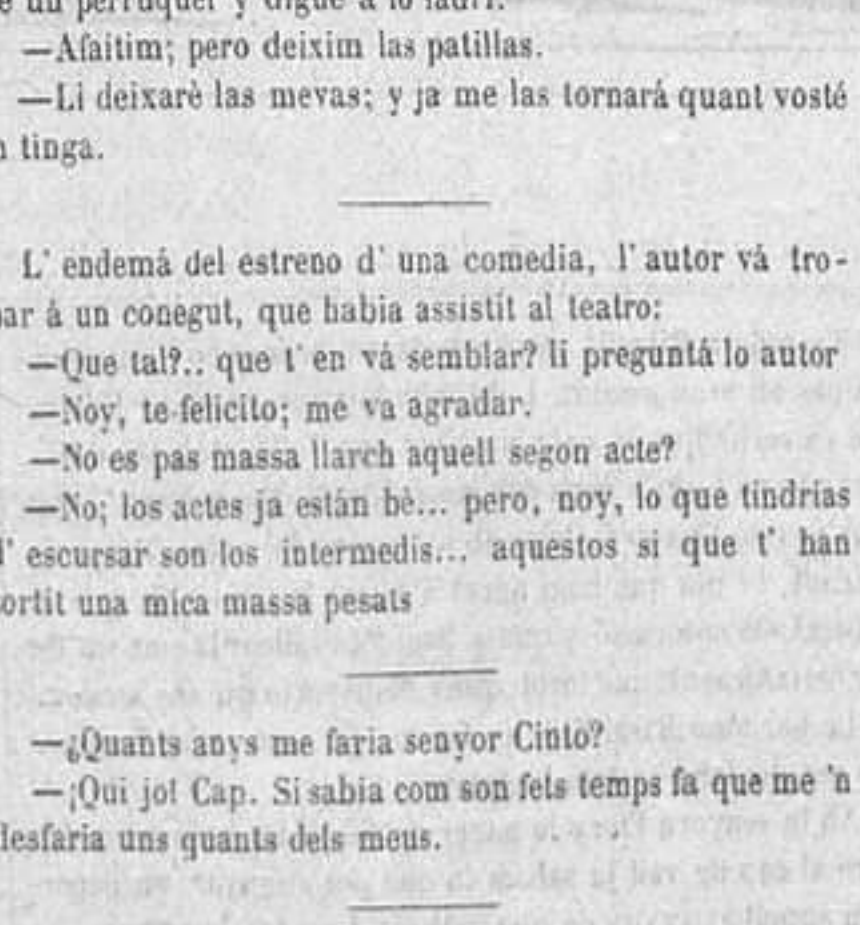
Nom d' home es segona y prima; nom de dona prima sola, y ja que parlem de noms, es nom d' arbre la segona. Prima y segona juntables a la Xina portan moneda. La tercera, es per menjar; prima y tersa s' fa de roba. Es cosa dos y tercera quant més usada més bona. Jo tres y quarta la ma si m' donas diuersa: no es brona. Si t' Rey convida a dinar, lo dinar nom del Rey porta. ¿Qui es que diu que l' endevina? ¡Fiquint! 'ls dits a la boca!

SOLUCIÓ A LA XARADA ANTERIOR.

CAIABASSA.

Solució al geroglífich anterior. Lo cà que lladra, b' guarda la casa.

GEROGLÍFICH.

La solució s' darà en lo número que vé.

ARÀ D' INSTRUCCIÓ.

E. R.—Casimiro Miralles.

LA REBOTIGA.

La rebotiga es esquifida, y del poch espay que té encara n' pren un bon tros quatre armaris racons pintats de vermill.

Al mitj hi ha una taula de noguera tapada ab una bayeta verda, ribetejada de groch.

Sobre la taula una gran llumenera, de quatre brochs ab pàmpol vert, sa campaneta y sas moquetes.

En una capeta, segon si l' temps es sech o humit, y en los quatre panys de parell altes tant quadros ab march de caoba y claus romanes es sos ànguls, quadros que representan lo siti de Girona, la entrada dels francesos a Tarragona, la batalla del Brech y la tornada a Espanya de Fernando VII.

Sola la taula hi ha un brasero ab sa pala. Tots los objectes de metall brillan com si fossen nous, y en sos bisells y racons encara si coneix la polsina del guix parrell ó de la llumera de cervo ab que diariament se fregan.

Prop del brasero hi ha cinc cadiras de brases ab assentio y respall de cuir, subjectats ab grossos claus de llautó, que al mateix temps constitueixen son adorno.

L' amo de la casa es lo senyor Eufraasi, dich lo doctor en farmacia D. Eufraasi, home ex-patriota, realista, casat, de xexanta dos anys, que té la barba molt forta y s' afaixa cada dia per decoro de la facultat.

Son tres cuartas de vuit, y la rebotiga, com si tingues fissonomia humana, sembla qu' esperi a algu.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotzena de gotes y en lo brasero una cafetera ab aygua.

Don Eufraasi, trau un rellotje de plata, mira l' hora, obra la xidriera que dona a la botiga y passant lo bras per la obertura, diu al practican.

—Lagiam syrupi citrea ad sum domesticum comodum.

Lo practican se aixeca ab viva sol·licitat, y de un armari baix que està darrera del tauler, ne trau una am-

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatro, entre ls núms. 31 y 33.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANTOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Anjo, 24, y Rambla de Noy, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA:

Al mes. . . . . 4 rals.

FORA DE BARCELONA:

Trimestre. . . . . 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SENPRE

lo 1er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

LA REBOTIGA.

La rebotiga es esquifida, y del poch espay que té encara n' pren un bon tros quatre armaris racons pintats de vermill.

Al mitj hi ha una taula de noguera tapada ab una bayeta verda, ribetejada de groch.

Sobre la taula una gran llumenera, de quatre brochs ab pàmpol vert, sa campaneta y sas moquetes.

En una capeta, segon si l' temps es sech o humit, y en los quatre panys de parell altes tant quadros ab march de caoba y claus romanes es sos ànguls, quadros que representan lo siti de Girona, la entrada dels francesos a Tarragona, la batalla del Brech y la tornada a Espanya de Fernando VII.

Sola la taula hi ha un brasero ab sa pala. Tots los objectes de metall brillan com si fossen nous, y en sos bisells y racons encara si coneix la polsina del guix parrell ó de la llumera de cervo ab que diariament se fregan.

Prop del brasero hi ha cinc cadiras de brases ab assentio y respall de cuir, subjectats ab grossos claus de llautó, que al mateix temps constitueixen son adorno.

L' amo de la casa es lo senyor Eufraasi, dich lo doctor en farmacia D. Eufraasi, home ex-patriota, realista, casat, de xexanta dos anys, que té la barba molt forta y s' afaixa cada dia per decoro de la facultat.

Son tres cuartas de vuit, y la rebotiga, com si tingues fissonomia humana, sembla qu' esperi a algu.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotzena de gotes y en lo brasero una cafetera ab aygua.

Don Eufraasi, trau un rellotje de plata, mira l' hora, obra la xidriera que dona a la botiga y passant lo bras per la obertura, diu al practican.

—Lagiam syrupi citrea ad sum domesticum comodum.

Lo practican se aixeca ab viva sol·licitat, y de un armari baix que està darrera del tauler, ne trau una am-

polla y la dona al doctor, que l' hi pren, y torna a tancar la vidriera.

Se mira l' ampolla contra claror, la destapa, la ensuma, se tira una gota de aixarop al palmell de la ma, llepa, y paladeja ab cara de home satisfet.

En aquest punt se sent un bastó picant a terra y una toseteta, y entra embosat fins als ulls, ab barretina negra y barret fins a las orelles un tertuliant.

—Sants nit tinga, senyor Doctor.

—Molt bona nit. Vamos, que avuy vosté es lo primer, senyor Nofre. Ja veig que aquesta tos se va estobant.

Ab lo senyor Quim, n' entra un altre. Tots son casi bé de la mateixa edat.

Ja son cinch, s' assenten; l' un acosta 'ls peus al brasero, l' altre las mans. Lo senyor Eufraasi agafa la pala y dona una remenedeta.

L' un diu:—¡Ajá!

L' altre:—¡Ah! Aquesta escalforeta retorna.

Toca un quart de nou.

—¿Senten? diu lo senyor Quim, avuy dia tot va desballat. Al Pi toca un quart de nou, jo vaig ab lo rellotje de Santa Maria y tinc las vuit y dotze.

—Jo vaig bé y tinc las vuit y tretze.

—Jo avanso; perquè tinc las vuit y disset.

Crach... crach... crach... Tothom tanca lo rellotje. La rebotiga queda en silenci.

Lo doctor té agafada la pala entremij de dos dits y la fa balandrejar al compas de la pedanola de la botiga.

Lo senyor Nofre trau.

Immediatament l' apotecari agafa la cafetera, tira un bon raig d' aygua al got y hi deixa càder un rajol de aixarop.

—Tinga, senyor Nofre, tinga y bega... ja la acabarem aquesta tos; no tinga por.

Lo senyor Nofre deu. Tots se l' miron.

Lo senyor Quim pregunta al del costat:

—¿Qu' es cert que volen tirar a terra las casas velles de la Plaça del Angel?

—No ho sé, perquè no he vist encara l' diari, pero jo, del modo que van las cosas, crech qualsevol diabatrat.

Altres silencis.

L' apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capsa als altres y tots no prenen.

—¡Achim!—¡Achim!—¡Achim!

—¡Jesús!—¡Jesús!

Y tornan a callar.

Al cap de una bona estona l' apotecari badalla y s' fa creus a la boca.

Despres estira las camus y repantigantes, dona un cop a cada bras de la cadira y diu:

—Endemés, si senyor... aquest món es un món de mones.

Lo senyor Nofre riu y entre dos cops de tos diu:

—¡Ejem! ¡Ejem! Lo doctor sempre està de broma. ¡Ejem! Lo senyor Quim hi afejeix, ab riallela de malícia:

—Ja ho pot dir. ¿Qui pogues plorar ab los seus ulls?

Y tots ribuen, y l' apotecari riu també y replica:

—Home, alguna se'n ha de dir per passar lo rato.

Passa un altra estona y un que fins llavors ha callat, se remena en la cadira, se tira endavant, se mocca, y comensa:

—Ahi vaig anar a donar una volta, perquè feya bon sol, y ¡ay Senyor! com se torna Barcelona! Vaig véner una botiga nova de apotecari, que, com hi ha món, me pensaba qu' era de ferruquer. Quina cosa més informal! ¡Tas homes ab unas barbasasas y unas capetas, que semblan per posarhi sabó ó confitures.

—¡Oh! diu animant l' apotecari, avuy en dia, las farmacias semblan casas de quinquinaires; no inspiran aquell respecte de avans, vull dir que no son serias com correspon. Desenganyame, senyors, tó lo del nostre temps desapareix. ¡Vosté parla de las farmacias! Però ¡y la farmacia es